

Miće Stanišić i Stojan Župljanin proglašeni su krivima za učešće u ubistvima, mučenju i prisilnom premještanju Bošnjaka i Hrvata u nekoliko opština koje su bile pod kontrolom VSR.

Raspravno vijeće Haškog tribunala osudilo je prvog ratnog ministra policije Republike Srpske Miću Stanišića i Stojana Župljanina, ratnog načelnika Centra službi bezbednosti (CSB) Banja Luka i savjetnika predsjednika RS Radovana Karadžića na po 22 godine zatvora zbog učešća u udruženom zločinačkom poduhvatu, čiji je cilj bio trajno i nasilno uklanjanje Bošnjaka i Hrvata u 20 općina Bosne i Hercegovine 1992. godine. Stanišić i Župljanin proglašeni su krivim za progone, ubistva, mučenje, okrutno postupanje, nehuma djela, stvaranje i održavanje nehumanih životnih uvjeta, prisilno premještanje, bezobzirno razaranje gradova... Za neka djela obojica su oslobođeni. U kaznu im se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru.

Sudija Hall je rekao da je ovim djelima i propustima "Stojan Župljanin i namjeravao i doprinio planu uklanjanju bosanskih muslimana i Hrvata s teritorije zamišljene srpske države", napominjući da se zločini počinjeni na teritoriji pod njegovom kontrolom mogu pripisati, među ostalima, i Župljaninu. Na sličan način sud je konstatirao i u slučaju Miće Stanišića.

Stanišić je proglašen krivim za učešće u ubistvima, mučenju i prisilnom premještanju Bošnjaka i Hrvata u opštinama Banja Luka, Bileća, Bosanski Šamac, Brčko, Doboj, Donji Vakuf, Gacko, Ilijaš, Ključ, Kotor Varoš, Pale, Prijedor, Skender Vakuf, Sanski Most, Teslić, Vlasenica, Višegrad, Vogošća i Zvornik. On je oslobođen krivice za učešće u istrebljenju nesrpskog stanovništva. Župljanin je osuđen je za zločine počinjene u osam općina u BiH. Kako je rekao

predsjedavajući sudija Burton Hall, u optužnici protiv Stanišića i Župljanina navedeno je preko 1700 žrtava bošnjačke i hrvatske nacionalnosti.

Tužilaštvo je isticalo da se Stanišić rano uključio u stvaranje Republike Srpske i MUP-a RS, a 1994. je ponovo pozvan na funkciju ministra policije. To, prema tužiocu, pokazuje da su vlasti bosanskih Srba vrednovala Stanišićev doprinos 1992. godine. Kada je 1994. po drugi put došao na vlast "Stanišić nije učinio ništa da kazni osobe za koje priznaje da je znao da su vršili ili prikrivali krivična djela".

Odbrana je smatrala da njihovi klijenti moraju biti oslobođeni po svim tačkama optužnice. Branioci Župljanina pozvali su sudije da mu izreknu najmanju moguću kaznu ukoliko, ipak, utvrde ostanje njegove odgovornosti.

Odbrana nije negirala da su se zločini iz optužnice dogodili, ali prema njima, odgovornost za kažnjavanje počinitelaca nije bila na policiji. Naime, branitelji su tvrdili da policija nije sudjelovala u protjerivanju te da "udruženi zločinački poduhvat nije ni postojao".

Na ovu presudu postoji mogućnost podnošenja žalbe Apelacionom vijeću Haškog tribunala.

(BIRN)